

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

HUSITSKÁ TRILÓGIA I

NARRENTURM

VEŽA BLÁZNOV

Lindeni

Narrenturm Veža bláznov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski
Narrenturm – Veža bláznov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HUSITSKÁ TRILÓGIA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

HUSITSKÁ TRILÓGIA I
NARRENTURM
VEŽA BLÁZNOV

PRELOŽIL KAROL CHMEL

Ljndeni

**Koniec sveta v Roku Pána 1420 nenastal.
Aj keď všeličo nasvedčovalo tomu, že nastane.**

Nenaplnili sa chmúrne proroctvá chiliastov, predpovedajúcich príchod Konca pomerne presne – menovite na rok 1420, mesiac február, pondelok po svätej Scholastike. Ibaže pondelok sa minul, prišiel utorok, po ňom streda – a nič. Nenastali dni trestu a pomsty, čo majú predchádzať príchodu Božieho kráľovstva. I keď uplynulo tisíc rokov, nebol zo svojho väzenia prepustený Satan, nevyšiel von, aby zmámil národy zo štyroch kútov Zeme. Nezahynuli všetci hriešnici sveta a protivníci Boha – ani ohňom, ani mečom, nezničil ich hlad ani krupobitie, tesáky šeliem, jed škorpiónov či jed hadí. Márne verní očakávali príchod Mesiáša na horách Tábor, Baránok, Oreb, Sion či na tej Olivovej, darmo na druhý príchod Krista, predpovedaný v Izajášovom proroctve, čakalo *quinque civitates*, päť vyvolených miest, za ktoré sa považovali Plzeň, Klatovy, Louny, Slaný a Žatec. Koniec sveta neprišiel. Svet neumrel a nezhorel. Prinajmenšom nie celý.

Ale aj tak bolo veselo.

Tá polievka bola vskutku výborná. Hustá, korenistá, hojne omastená. Dávno som takú nejedol. Vďaka vám za pohostenie, vzácní páni, a vďaka aj tebe, krčmáročka. Pýtate sa, či nepohrdnem pivom? Nie. Zväčša nie. Ak dovoľíte, rád si ho s vami vypijem. *Comedamus tandem, et bibamus, cras enim moriemur.*

Koniec sveta nenastal v roku 1420, neprišiel ani o rok, o dva ani o tri, ba ani o štyri. Veci sa vyvíjali, ak tak smiem povedať, podľa svojho prirodzeného poriadku. Pokračovali vojny. Množili sa morové nákazy, zúrila *mors nigra*, všade panoval hlad. Blížny zabíjal a okrádal blížneho, požadoval manželku jeho a vo všeobecnosti bol človek človeku vlkom. Židom sa podchvíľou ušiel aký-taký pogrom, kacírom hranička. Z noviniek treba uviesť kostlivcov, čo komicky poskakujúc tancovali po cintorínoch, smrť s kosou, čo premeriavala krajinu, *incubbus*, ktorý sa v noci vtískal medzi chvejúce sa stehná spiacich panien, a spomeňme aj osamotených jazdcov – ak prechádzali okolo popraviska, striga im sadala za krk. Diabol takto navidomoči zasahoval do každodenných záležitostí a krúžil medzi ľuďmi *tamquam leo rugiens*, ako revúci lev, čo hľadá, koho by tu zožral.

V tom čase pomrelo veľa slávnych ľudí. Pravda, určite sa ich aj veľa narodilo, ale je to už tak, že dátumy narodenia sa čudnou zhodou okolností v kronikách nezaznamenávajú a ako na potvoru si ich nikto nepamätá, azda s výnimkou matiek a tých prípadov, keď mal novorodenec dve hlavy alebo prinajmenšom dva miešky. No ak išlo o skon, dátum bol veruže istý, akoby tesaný do kameňa.

V roku 1421 v pondelok po Stredopôstnej nedeli po zavŕšení zaslúžilých šesťdesiatich rokov umrel v Opole Jan *apellatus* Kropidlo, knieža piastovského rodu a *episcopus wloclaviensis*. Pred smrťou pripísal v prospech mesta Opole donáciu šesťsto hrivien. Vracia, že časť tejto sumy šla z poslednej vôle umierajúceho na slávny opolský hanbinec U ryšavej pindy. Služby tohto príbytku, situovaného hneď za kláštorom Menších bratov, využíval biskup samopašník až do samej smrti – i keď na konci života už len ako divák.

A v lete – na presný dátum si nespomeniem – roku 1422 umrel vo Vincennes anglický kráľ Henrich V., víťaz od Azincourtu. Len o dva mesiace ho prežil francúzsky kráľ Karol VI., už dobrých päť rokov celkom pomätený. Koruny sa dožadoval šialencov syn, dauphin Karol. Ale Angličania jeho právo na trón neuznali. Ved' sama dauphinova matka, kráľovná Iza-bela, ho už dávno označila za pankharta, počatého svojho času ďaleko od manželskej postele, s mužom duševne zdravým. A keďže pankharti tróny

nededia, právoplatným vládcom a monarchom Francúzska sa stal Angličan, syn Henricha V., malý Henry, ktorý mal vtedy iba deväť mesiacov. Regentom vo Francúzsku sa stal Henryho strýko John Lancaster, princ z Bedfordu. Ten spolu s Burgundánmi držal severné Francúzsko – s Parížom –, juh mal pod palcom dauphin Karol a Armagnonci. A medzi týmito oblasťami psy zavýjali pri mŕtvolách na bojiskách.

Potom v roku 1423, na deň svätodušných sviatkov, zomrel na zámku Peniscola neďaleko Valencie Pierre de Luna, avignonský pápež, prekliaty schizmatik, ktorý sa až do samej smrti, napriek uzneseniam dvoch koncilov, tituloval – Benedikt XIII.

Medzi ďalších, čo si pamätám a čo v oných rokoch umreli, patrili Ernest Železný, Habsburg, knieža Štajerska, Korutánska, Krajiny, Istrie a Terstu. Umrel Jan Raciborski, knieža piastovského a zároveň přemyslovského rodu. Ešte celkom mladý zosnul Wacław, *dux Lubiniensis*, umrel knieža Henryk, spolu s bratom Janom pán Ziębic. V cudzom svete zomrel Henryk *dictus Rumpoldus*, knieža Głogowa a landvojt Hornej Lužice. Umrel Mikołaj Trąba, hniezdniansky arcibiskup, muž ctihodný a múdry. V Marlborke zomrel Michał Küchmeister, veľmajster rádu Najsvätejšej Panny Márie. Pominul sa aj Jakub Pęczak zvaný Ryba, bytomský mlynár. Nuž, treba priznať, že bol o štipku menej slávny a menej známy ako predtým menovaní, ale mal oproti nim tú výhodu, že som ho poznal osobne a neraz sme spoločne popíjali. A s tými skôr spomínanými mi to akosi nevyšlo.

Aj v kultúre sa v tých časoch odohrali dôležité udalosti. Kázňami sa preslávil zapálený Bernard zo Sieny, kázali aj Jan Kanty a Jan Kapistran, učenie šírili Jean Gerson a Paweł Włodkowic, učené reči písali Christina de Pisan a Thomas Hemerken à Kempis. Svoju veľmi peknú kroniku písal Vavrínek z Brezovej. Ikony maľoval Andrej Rubľov, maľbami si získal po vest' Tomaso Masaccio, ako aj Robert Campin. Jan van Eyck, maliar kráľa Jána Bavorského, tvoril pre Katedrálu svätého Bavona v Gandave Oltár Mystického Baránka, prekrásny polyptych, ktorý krásli kaplnku Jodocusa Vyda. Vo Florencii majster Pippo Brunelleschi ukončil stavbu úžasnej kopuly nad štyrmi loďami Kostola Panny Márie Kvetnej. Ani my v Sliezsku sme neboli horší – u nás pán Piotr z Frankensteina dokončil v meste

Nysa stavbu pompézneho kostola, zasväteného svätému Jakubovi. Odtiaľto, z Milíča, je to neďaleko, kto tam nebol a nevidel, má príležitosť prísť si ho pozrieť.

V tom istom roku 1422, na koniec fašiangov, na hrade Lida s veľkou slávnosťou pripravil hostinu starý Litovčan, poľský kráľ Jogajľa – vzal si Sonku Holszańsku, mladučkú pannu v rozpuku, sedemnásťročnú, a teda mladšiu o viac ako pol storočia. Ako sa vpravilo, tá panna bola chýrnejšia krásou než mravmi. Nuž, bola z toho potom aj kopa ťažkostí. A Jogajľa akoby celkom zabudol, ako sa treba s mladou žienkou potešiť, sa už začiatkom leta vydal proti pruským pánom, teda proti križiakom. Nuž a tak došlo i na nového – po Kűchmeisterovi – veľmajstra rádu, pána Pavla z Russdorfu, hneď čerstvo po prevzatí úradu sa musel zoznámiť s poľskou zbraňou – a to veru dôkladne. Pokiaľ išlo o Sonkinu spáľňu, tam by bolo asi márne hľadať, ale križiakovi na ríť naložiť, na to mal Jogajľa ešte dosť guráže.

Veľa závažných udalostí sa v tých časoch dialo aj v Českom kráľovstve. Panoval tam veľký rozruch, potoky krvi sa preliali a ustavične sa bojovalo. O čom mi, napokon, hovoriť neprislúcha... Ráďte odpustiť dedovi, veľkomožní, ale strach je ľudský, a mne môže ísť o krk, ak zvolím nesprávne slovo. Ved' na vašich kamizolách, páni, vidím poľské Nałeczce a Habdanki, a na vašich, šľachetní Česi, kohúty pánov z Dobrej Vody a šípy rytierov zo Strakoníc... A vy, Marsov bojovník, ste predsa Zettritz, to sa dá uhádnuť podľa zubrej hlavy v erbe. No vaše šikmé šachovnice a gryfov, pán rytier, to všetko veru neviem ani zaradiť. A nedá sa veru vylúčiť, že ty, fráter z rehole svätého Františka, nedonášaš Svätému oficiu, a že donášate vy, bratia svätého Dominika, to je takmer isté. Sami teda uznáte, že nijakovsky v takejto medzinárodnej, rôznorodej spoločnosti o českých veciach tárať nemôžem; ved' ani neviem, kto z vás je za Albrechta a kto za poľského kráľa a kráľoviča. Kto je tu za Menharta z Hradca a Oldřicha z Rožmberka a kto za Hynka Ptáčka z Pirkštejna a Jana Koldu zo Žampachu. Kto je tu na strane kastelána Spytka z Melštýna a kto dá dušu za biskupa Olešnického. Vôbec sa mi bitky nežiada, a pritom viem, že dostanem výprask, ako som už dostal toľkokrát. Ako to, pýtate sa? Nuž takto: ak poviem, že v časoch, o ktorých rozprávam, príčinliví českí husiti poriadne

vyprášili kožuch Nemcom, na prach a smeti rozdrvili jednu za druhou tri pápeženské križiacke výpravy, hneď viem, ako mi naložia po gebuli jedni – ak poviem, že vtedy v bitkách na Vítkove, pod Vyšehradom, pri Žatci a Nemeckom Brode kacíri porazili križiakov s pomocou Diabla, vezmú si ma do parády druhí a tiež ma zderú. Lepšie teda mlčať, a ak dačo povedať, tak s nestrannosťou posla – odovzdať správu, ako sa hovorí, *sine ira et studio*, stručne, chladne, vecne, bez akéhokoľvek vlastného komentára.

Tak aj teraz len stručne poviem: na jeseň roku 1420 odmietol poľský kráľ Jogajľa prijať českú korunu, ktorú mu vnucovali českí husiti. V Krakove sa rozhodlo, že túto korunu prevezme litovský *dux* Witold, ktorému sa chcelo kralovať odjakživa. Aby však rímskeho cisára Žigmunda ani pápeža priveľmi nedráždili, poslali do Čiech Witoldovho bratranca, Korybutovho syna Žigmunda. Korybutowicz na čele päťtisícového šíku poľských rytierov došiel do Prahy v roku 1422, na svätého Stanislava. Ale už na Troch kráľov nasledujúceho roku sa litovské princiatko muselo vrátiť – tak sa o to české dedičstvo hašterili Luxemburčan a Odo Colonna, vtedy Svätý Otec Martin V. A čo vy na toto? Už v roku 1424, na sviatok Máriinho Navštívenia, bol Korybutowicz zase naspäť v Prahe. Tentoraz už navzdory Jagajľovi a Witoldovi, navzdory pápežovi, navzdory rímskemu cisárovi. To znamená ako vykázanec a vyhnanec. Na čele podobných vykázancov a vyhnanco. Neboli ich však už tisíce, ako predtým, dali sa rátať iba na stovky.

A v Prahe prevrat, tak ako Saturn, požíral vlastné deti – prívrženci bojovali proti prívržencom. Jana Želivského, popraveného v pondelok po nedeli *Reminiscere* roku 1422, už v máji toho istého roku oplakávali vo všetkých kostoloch ako mučenika. Pyšne sa postavila Zlatá Praha proti Táboru, ale narazila kosa na kameň. To znamená – na Jana Žižku, veľkého bojovníka. V roku Pána 1424, na druhý deň po júnových nónach, pri Malešove, pri rieke Bohynke, uštedril Žižka Pražanom strašnú lekciu. Veľa, ej, veru, veľa bolo po tej bitke v Prahe vdov a sirôt.

Ktovie, možno práve sirotské slzy spôsobili, že onedlho potom, v stredu pred Havlom, umrel v Přibyslavi blízko moravskej hranice Jan Žižka z Trocnova, neskoršie z Kalicha. No pochovali ho v Hradci Královom

a tam aj leží. A tak ako predtým jedni kvôli nemu plakali, teraz druhí plakali za ním. Že ich tu nechal ako siroty. Preto sa nazvali – sirotkovia...

To si však všetci pamätáte. Nebolo to predsa tak dávno. Aj keď sa zdá, že sú to už... historické časy.

Viete, dôstojní páni, podľa čoho sa dá poznať, že časy sú historické? Nuž, podľa toho, že sa toho deje veľa a rýchlo.

A vtedy sa toho tiež dialo veľa a veľmi rýchlo.

Koniec sveta, ako sme už povedali, neprišiel. Aj keď všeličo nasvedčovalo tomu, že príde. Prišli však – *richtig* tak ako tvrdili proroctvá – na kresťanský ľud veľké vojny a veľké trápenia a mnoho mužov zahynulo. Zdalo sa, že sám Boh chce, aby vzniku nového poriadku predchádzal zánik starého. Zdalo sa, že sa blíži apokalypsa. Že Šelma Desiatrohá vychádza z Priepasti. Že už vidieť Štyroch strašných Jazdcov v dyme požiarov a v hmle nad poliami presiaknutými krvou. Že už-už zahrmlia trúby a zlomené budú pečate. Že spadne Hviezda Palina na tretinu riek a pramene vôd. Že človek pomätený, keď stopu nohy iného na zhorenisku zbadá, bude tú stopu bozkávať a kropiť slzami.

Neraz bolo také strašné, že – nech páni veľkomožní odpustia – človek len tak ritou stískal.

Hrozná to bola doba. Zlá. A ak vám bude po vôli, tak vám o nej porozprávam. Len tak, nech zabijeme nudu, kým ustane slot, čo nás tu v krčme drží.

Ak teda chcete, poviem vám čo-to o tých časoch. O ľuďoch, čo vtedy žili, aj o takých, čo síce vtedy žili tiež, ale ľuďmi neboli ani náhodou. Porozprávam vám o tom, ako jedni aj druhí zápasili s tým, čo im tie časy priniesli. Ako zápasili s osudom. A sami so sebou.

Ten príbeh sa začína milo a príjemne, nežne a v opare – jemným a dojímavým milovaním. Ale nenechajte sa oklamať, milí páni.

Nenechajte sa oklamať.

KAPITOLA PRVÁ,

v ktorej má čitateľ príležitosť zoznámiť sa s Reinmarom z Bielawy, zvaným Reynevan, a to hneď z jeho niekoľkých najlepších stránok, rátajúc do toho dokonalú oboznámenosť s *ars amandi*, znalosť jazdy na koni a Starého zákona, nie nevyhnutne v takomto poradí. Kapitola hovorí aj o Burgundsku – chápanom zároveň konkrétne, ako i obecné.

Cez otvorené okno izbičky, na pozadí neba ešte tmavého po nedávnej búrke, bolo vidieť tri veže – radničnú, najbližšiu, o čosi ďalej štíhlu, novučkými červenými škridlami sa na slnku ligotajúcu vežu Kostola svätého Jána Evanjelistu a za ňou okrúhly stĺp kniežacieho zámku. Okolo veže kostola sa mihali lastovičky, vyplašené nedávnym bitím zvonov. Zvony stíchli už pred hodnou chvíľou, ale vzduch presýtený ozónom akoby ešte stále vibroval ich zvukom.

Prednedávnom zneli zvony aj z veží kostolov Najsvätejšej Panny Márie a Božieho tela. Tie veže však z okienka izbičky v podkroví drevenej budovy, prilepenej ako lastovičie hniezdo ku komplexu hospicu a kláštora augustiánov, nebolo vidieť.

Bol čas sexty. Mnísi začali *Deus in adiutorium*. A Reinmar z Bielawy, priateľmi nazývaný Reynevan, pobožkal spotenú kľúčnu kosť Adely von Stercza, vykĺzol z jej objatia a udýchaný si ľahol vedľa nej, na posteľ horúcu od lásky.

Spoza múru sem z Kláštornej ulice doliehal krik, rachot vozov, hluchý buchot prázdnych sudov, spevavé rinčanie cínových a medených nádob. Bola streda, trhový deň, ako zvyčajne lákajúci do Olešnice množstvo kupcov a nakupujúcich.

*Memento, salutis Auctor
quod nostri quondam corporis,
ex illibata virgine
nascendo, formam sumpseris.
Maria mater gratiae,
mater misericordiae,
tu nos ab hoste protege,
et hora mortis suscipe...¹*

Už spievajú hymnus, pomyslel si Reynevan a lenivým pohybom objal Adelu, z ďalekého Burgundska pochádzajúcu ženu rytiera Gelfrada von Stercza. Už hymnus. Neuveriteľné, ako rýchlo uplynú chvíle šťastia. Človek by chcel, aby trvali večne, no ony sa hneď stratia ako nejaký prchavý sen...

– Reynevan... *Mon amour*... Chlapček môj božský... – Adela s dravou náruživosťou prerušila jeho ospalivé rozjímanie. Tiež si uvedomovala plynutie času, ale celkom určite nemala v pláne premrhať ho na filozofické úvahy.

Adela bola celkom, úplne a jednoznačne nahá.

Aký kraj, taký mrav, uvažoval Reynevan, aké zaujímavé je toto poznávanie sveta a ľudí. Napríklad Slezanky a Nemky, ak už naozaj o niečo ide, nikdy nedovolia, aby im človek vyhrnul košeľu vyššie než po pupok. Poľky a Češky si ju vyhrnú samy aj povyššie prs, ale za nič na svete si ju nevyzlečú. A Burgundanky, ach, tie okamžite zhodia zo seba všetko, ich horúca krv pri ľúbostnej vášni neznesie zrejme na koži ani kúsok látky. Ej, veru, je to radosť spoznávať svet. To Burgundsko musí byť asi tiež krásne. Krásna musí byť tamojšia krajina. Strmé hory... Strmé kopce... Doliny...

– Ach, aaachchch, *mon amour*, – vzlykala Adela von Stercza, vtlačajúc do Reynevanových dlaní celú svoju burgundskú krajinku.

Len tak mimochodom, Reynevan mal dvadsaťtri rokov a zo sveta toho až tak veľa nepoznal. Poznal len zopár Češiek, ešte menej Slezaniek a Nemiek, jednu Poľku, jednu Cigánku – a pokiaľ išlo o iné národy, tak raz dostal košom od Maďarky. Jeho erotické skúsenosti sa teda v nijakom prípade nemohli rátať medzi impozantné, ba boli, úprimne povedané,

dost' mizerné, tak kvantitou, ako aj kvalitou. Ale aj tak ho naplnili pýchou a sebadôverou. Reynevan – ako každý mladík blčiaci testosterómom – sa považoval za veľkého zvodcu a ľubostného experta, pred ktorým ženský rod nemá nijaké tajomstvá. Pravda však bola taká, že doterajších jedenásť schôdzok s Adelou von Stercza naučilo Reynevana o *ars amandi* viac než celé trojročné štúdiá v Prahe. Reynevan, pravdaže nepochopil, že Adela učí jeho – bol si istý, že v hre je jeho prirodzený talent.

*Ad te levavi oculos meos
qui habitas in caelis
Ecce sicut oculi servorum
ad manum dominorum suorum.
Sicut oculi ancillae in manibus dominae suae
ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum,
Donec miseratur nostri
Miserere nostri Domine...*

Adela chytila Reynevana okolo krku a stiahla ho na seba. Reynevan sa zachytil toho, čoho sa mal, a miloval sa s ňou. Miloval sa s ňou prudko a náruživito a – akoby toho bolo málo – šepkal jej do ucha, že ju naozaj ľúbi. Bol šťastný. Veľmi šťastný.

Za šťastie, ktorým sa práve opájal, Reynevan vďačil – pochopiteľne, sprostredkovane – cirkevným svätcom. Bolo to totiž takto:

Keďže sliezsky rytier Gelfrad von Stercza pocítil ľútosť za akési hriechy, známe iba jemu a jeho spovedníkovi, vybral sa na kajúcnickú púť k hrobu svätého Jakuba. Ale cestou zmenil plány. Uznal, že do Compostelly je naozaj príďaleko; a keďže svätý Jiljí tiež nevyletel strake spod chvosta, celkom postačí kratšia púť do Saint-Gilles. Ale Gelfradovi nebolo súdené dôjsť ani do Saint-Gilles. Došiel iba do Dijonu, kde sa náhodou zoznámil so šestnástročnou Burgundankou, peknučkou Adelou de Bauvoisin. Adela, ktorá Gelfrada celkom očarila, bola sirota, mala dvoch bratov, flamendrov a ľahťikárov, ktorí bez mihnutia oka vydali sestru za

sliezskeho rytiera. Aj keď podľa predstáv oboch bratov Sliezske ležalo kdesi medzi Eufratom a Tigrisom, Stercza bol v ich očiach ideálny švager, vôbec sa nehádal v záležitosti vena. A takto sa Burgundanka dostala do Heinrichsdorfu, dedine pri Ziębicach, ktorú Gelfrad dostal ako dar. Nuž a v Ziębicach, už ako Adela von Stercza, padla do oka Reynevanovi z Bielawy. A naopak.

– Aaaach! – skríkla Adela von Stercza a splietla nohy na Reynevanovom chrbte. – Aaaa-aaach!

Nikdy v živote by nedošlo k tomuto achkaniu, všetko by sa skončilo vrhaním pohľadov a kradmými gestami, keby nie tretí svätec, menovite Juraj. Na Juraja totiž Gelfrad von Stercza, podobne ako ostatní križiaci, prisahal a zaklínal sa, že sa pripojí v septembri 1422 k niektorej protihusitskej križiackej výprave, organizovanej brandenburským kurfirstom a meissenskými markgrófmi. Križiaci si vtedy na svoje konto veľké úspechy nepripísali – vstúpili do Čiech a veľmi rýchlo odtiaľ vycúvali, na boj s husitmi si vôbec netrúfli. Hoci k bojom nedošlo, obeť predsa len boli – jednou z nich bol práve Gelfrad, ktorý sa mimoriadne hrozivo dolámal pri páde z koňa a v týchto dňoch sa, ako vyplynulo z listov posielaných rodine, ďalej zotavoval niekde v Pleissenlande. A Adela, slamená vdova, bývajúca v tom čase u manželových príbuzných v Bierutowe, sa mohla bez prekážok schádzať s Reynevanom v izbičke v komplexe budov olešnického kláštora augustiánov neďaleko nemocnice, pri ktorej mal Reynevan pracovňu.

Mnísi v chráme Božieho tela začali spievať druhý z troch žalmov predpísaných na sextu. Treba sa poponáhľať, pomyslel si Reynevan. Pri *capitulum*, no najneskôr pri *Kyrie* musí Adela zmiznúť z územia hospicu. Nikto by ju tu nemal vidieť.

*Benedictus Dominus
qui non dedit nos
in captivum dentibus eorum.*

*Anima nostra sicut passer erepta est
de laqueo venantium...*

Reynevan pobozkal Adelu na stehno, a potom, inšpirovaný spevom mníchov, prudko nabral vzduch do pľúc a ponoril sa medzi kvety henny a nardu, do šafranu, voňavej trstiny a škoric, do myrhy a aloy, do vône všetkých živícnatých stromov. Adela, celá napnutá, vystrela ruky a prsty mu zasunula do vlasov, pričom nežnými pohybmi bedier podporila jeho biblické iniciatívy.

– Och, ooooooch... *Mon amour... Mon magicien...* Chlapče môj božský... Čarodejník...

*Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion
Non commovebitur in aeternum,
Qui habitat in Hierusalem...*

To je už tretí žalm, pomyslel si Reynevan. Aké prchavé sú chvíle šťastia...

– *Revertere*, – zahundral a klakol si. – Obráť sa, obráť sa, Sulamitka.

Adela sa obrátila, klakla si a zohla sa; pevne sa chytila lipových dosiek záhlavia a ponúkla Reynevanovi všetku osľňujúcu krásu svojho pozadia. Afrodita Kallipygos, pomyslel si, keď sa k nej priblížil. Antické spojenie a erotický výhľad spôsobili, že sa k nej blížil ako prednedávnym spomínaný svätý Juraj, útočiaci s vystrčenou kopijou na draka zo Sileny. Kľačiac za Adelou ako kráľ Šalamún za trónom z libanonského dreva, ju zachytil oboma rukami za vinice Engaddi.

– Môžem ťa prirovnať, – zašepkal sklonený nad jej krkom, pôvabným ako veža Dávidova, – ku kobyle v záprahu faraóna, priateľka moja.

A prirovnával. Adela vykrikla cez zaťaté zuby, Reynevan pomaly presunul dlane pozdĺž jej bokov mokrých od potu, vzopol sa na vrchol palmy a zachytil konáriky obtážkané plodmi. Burgundanka pohodila hlavou ako kobyla pred skokom cez prekážku.

*Quia non relinquet Dominus virgam peccatorum,
super sortem iustorum
ut non extendant iusti
ad iniquitatem manus suas...*

Adeline prsia poskakovali pod Reynevanovou dlaňou ako dvojko kozliatok, gazelích dvojčiat. Druhú ruku podložil pod jej granátový háj.

– *Duo... ubera tua, – stonal, – sicut duo... hinuli capreae gemelli... qui pascuntur... in liliis... Umbiculus tuus crater... tornatilis numquam... indigens poculis... Venter tuus... sicut acervus... tritici vallatus liliis...*

– Ach... aaaach... aaach... – kontrovala Burgundanka nerozumejúca latinčine.

Gloria Patri, et Filio et Spiritui sancto.

*Sicut erat in principio, et nunc, et semper
et in saecula saeculorum, Amen.*

Alleluia!

Mnísi spievali. A Reynevan, bozkávajúc krk Adely von Stercza, vášnivý, omámený, vystupujúc na hory, vŕšky preskakujúc, *saliens in montibus, transiliens colles*, bol pre milenku ako mladý jeleň na balzamových pahorkoch. *Super montes aromatum.*

Rozkopnuté dvere sa s buchotom prudko otvorili, závoja vyrazená z ve-
rají vyletela von oknom ako kométa. Adela prenikavo, piskľavo zvrieskla.
Do izbičky vtrhli bratia rytiera von Stercza. Na prvý pohľad bolo jasné, že
nejde o priateľskú návštevu.

Reynevan sa skotúlal z postele; takto mimo dosahu votrelcov schmatol
svoj odev a začal si ho na seba rýchlo ňaťahovať. Do veľkej miery sa mu
to aj podarilo, ale len preto, lebo bratia von Sterczovci frontálny útok za-
merali na švagrinú.

– Ty fľandra! – zreval Morold von Stercza a vyvliekol nahú Adelu z po-
stele. – Ty odporná fľandra!

– Ty radodajka jedna skazená! – pridala sa Wittich, jeho starší brat.
A Wolfher, po Gelfradovi najstarší, nebol schopný ani otvoriť ústa, do-
biela rozžeravená zúrivosť mu jednoducho vzala reč. S rozmachom udrel
Adelu po tvári. Burgundanka prekvapene skríkla, Wolfher úder poopravil,
tentoraz bol ešte prudší.

– Neopováž sa ju biť, Stercza! – zakričal Reynevan a hlas sa mu triasol od paniky a paralyzujúceho pocitu bezmocnosti, zapríčineného len napoly natiahnutými nohavicami. – Neopováž sa, počuješ?

Ten krik zapôsobil, aj keď nemožno povedať, že tak, ako chcel Reynevan. Wolfher a Wittich na chvíľu zabudli na nevernú švagrinu a vrhli sa na Reynevana. Na chlapca sa zasypalo krupobitie buchátov a kopancov. Schúlil sa pod údermi a namiesto toho, aby sa bránil alebo kryl, úporne si natáhoval nohavice – ako keby to vôbec neboli nohavice, ale nejaké čarovné brnenie, schopné ochrániť ho pred ranami zbraňou, nejaký zakliaty pancier Aistolfa či Amadisa z Válie. Kútikom oka zbadal, že Wittich sa chytá noža. Adela zas zvrieskla.

– Nechaj, – zavrčal na brata Wolfher. – Nie tu!

Reynevanovi sa podarilo postaviť na kolená. Wittich, rozzúrený, so zblednutou tvárou, priskočil a tresol ho pästou a zároveň ho zhodil na dlážku. Adelin výkrik priam prepichoval vzduch, no prerušil ho Moroldov úder do tváre a myknutie za vlasy.

– Neopovážte sa... – šiekrial Reynevan, – neopovážte sa ju biť, darebáci!

– Ty sukin syn! – zreval Wittich. – No počkaj!

Priskočil, udrel ho, kopol raz, druhý raz. Pri treťom kopanci ho Wolfher zadržal.

– Nie tu, – zopakoval pokojne; ten pokoj však veštil čosi zlé. – Dole s ním, na dvor. Vezmeme ho do Bierutowa. Tú flandru tiež.

– Som nevinná! – zavyla Adela von Stercza. – On ma zariokol! Začaroval! On je bosorák! *Le sorcier! Le diab...*

Morold ju zauchom prerušil uprostred slova.

– Ticho buď, tuláčka, – zavrčal. – Ešte ti dáme možnosť vykričať sa. Len troška počkaj.

– Neopovážte sa ju biť! – vrieskal Reynevan.

– Aj ty, – doložil s hrozivým pokojom Wolfher, – aj ty sa budeš môcť do vôle vykričať, kohútik. Ta sa, na dvor s ním!

Cesta z podkrovia viedla po pomerne strmých schodoch. Bratia von Stercza postrčili Reynevana dopredu, chlapec sa skotúlal dolu schodmi na odpočívadlo, pričom polámal časť dreveného zábradlia. Než sa stačil

postaviť, opäť ho schmatli a zhodili rovno na dvor, do prachu dekorovaného pariaticami sa kôpkami konského trusu.

– Ale, ale, ale, – povedal pri koňoch stojaci Niklas Stercza, najmladší z bratov, sotva výrastok. – Ktože nám to sem spadol? Že by to bol Reinmar Bielau?

– Sčítaný vševedko Bielau, – vyprskol nad Reynevanom, dvíhajúcim sa z prachu, Jencz von Knobelsdorf, zvaný Výr, kmotor a príbuzný rodiny von Stercza. – Utáraný mudrlant Bielau!

– Poet jeden zasratý, – dodal Dieter Haxt, ďalší priateľ rodiny. – Abelard jeden!

– A aby sme mu dokázali, že aj my sme sčítaní, – povedal Wolfher schádzajúc zo schodov, – tak mu urobíme to isté, čo urobili Abelardovi, keď ho prichytili u Heloisy. Do písma to isté. Čo ty na to, Bielawa? Ako sa ti páči, že budeš kapún?

– Poondej sa, Stercza.

– Čože? Čo? – aj keď sa to zdalo nemožné, Wolfher von Stercza ešte väčšmi zbledol. – Tak kohútik si ešte trúfa otvárať zobák? On si trúfa spievať? Podaj mi korbáč, Jencz!

– Nesmieš ho biť! – celkom neočakávane sa ozvala zo schodov Adela, už oblečená, aj keď nie úplne. – Neopováž sa! Lebo všetkým vykričím, čo si ty zač! Že si sa mi ty ponúkal, že si ma ohmatával, prehováral na nemravnosti! Za bratovým chrptom! Že si mi pomstu slúbil, keď som ťa odohnala! Preto si teraz taký... Taký...

Chýbalo jej nemecké slovo, a tak celú tirádu vzal čert. Wolfher sa iba zasmial.

– No tak! – zaceril sa. – Hádám tu nebudeme počúvať všetečnú francúzsku kurvu! Výr, daj ten korbáč!

Dvor zrazu celý sčernel od augustiánskych habitov.

– Čo sa to tu deje? – skríkol šedivý prior Erazmus Steinkeller, vychudnutý a zožltnutý starček. – Čo to stvárate, kresťania?

– Zmiznite! – zareval Wolfher a pleskol vo vzduchu korbáčom. – Zmiznite, gebule vyholené, modliť sa, k breviárom! Nemiešajte sa do rytierskych vecí, lebo vám bude beda, čierna zberba!